

3. Fejezet

Hazafelé

Némán lépdelt a meredek ösvényen lefelé. Kezével jelezte a hírhozónak, hogy ne szóljon. Egyre gyorsulva ereszkedett. Fejébe nem tértek vissza a gondolatok egész teste, egész valója lépdelt lefelé a köveken. Valahol messze egy érzés próbált néha tétován megnyilvánulni, de elűzte. Gépiesen ment, csak amikor egy kanyar után megpillantotta az alatt sötétbe boruló várost állt meg egy pillanatra. Mélyen beszívta a levegőt s vele a tudást, apja várja odalenn, várja és küzd.

-Yusu! Apád...- érte utol az öreg szolgáló fuldokolva.

- Tudom, sietni kell, te csak maradj! - Újra neki lendült, de már nem a kanyargós ösvényen száguldott, hanem egyenesen lefelé a meredélyen. „Yusu!!!” hallotta még a kiáltást az égből.

Az öreg szolgáló nézte a mélybe zuhanó alakot. -Vége- motyogta maga elé. - Mindkettőnek vége!

Yusu könnyedén ért földet, harmincméternyi zuhanás után, oly puhán mintha selyem kelmék kazlába ugrott volna s nem sziklás talajra. „Nem szabad elkésni!” -szökelte tovább.

A ház félelmetesen csendes volt. Néma arcok néztek rá szemükben félelellemmel.

A szobában élettelenül feküdt a férfi, aki valaha az apja volt. Mellette a színes kelmékben kuporgó fiatalasszony ráemelte

szép metszésű fekete szemét, érzéki vörös ajkával szinte hangtalan suttogta:

- Elkéstem uram. - Yusu intett neki s a nő kiment az udvarra a többiek közé onnan figyelte amint Yusu néhány mély lélegzet utána két kezébe veszi az idős férfi fejét. Erősen koncentrált, kozmikus energiákat szívott a testébe és elküldte hadd, áramoljon a jobbkarján át a jobb tenyeréből a halott fejébe onnan a baltenyerébe, s a balkarján át vissza a tüdejébe, a szívébe. Itt újabb energiát adott az áramlathoz. Eleinte az impulzusok nehezen küzdöttek át magukat az idegen anyagon, a két tenyér közt hideg kődarabkén nyugvó fejen. A kintről figyelők mintha kékes fényt láttak volna derengni az ujjak között.

Talán negyedóra is eltelt, amikor Yusu apró lökést érzett a tenyerén, aztán az energia áramlása simává vált. Öt perc múltán a fekvő homlokán apró remegések futottak végig, mint amikor egy szitakötő száll a pocsolya vizére. Újabb öt perc után az öregember szemhéja megrebbent, a fekete szempár, ami Yusut harminc éve alatt annyiszor melegen simogatta.

- Hát megjöttél fiam?- hangja a túlvilágról szólt éppen csak érthetően. Yusu hang nélkül válaszolt a szavak csak a fejében születtek meg.

- Hívtál apám. - az öregember felült és megszólalt olyan hangosan, hogy a kívül lévők is hallhatták.

- Igen hívtalak, azt akarom, hogy térj vissza a hazánkba s vidd meg a hírt atyám fiainak a halálomról. Élnek ott tán, még akik emlékeznek rám.

- Elmegyek apám.

Az öregember még vagy félóráig beszélt, folyamatosan sorolta útmutatásait.

- Azon a nyelven beszélj, amit én tanítottam neked! - mondta végül- Most megáldalak, s ha meghaltam azonnal indulj! - erőtlenséget Yusu fejére tette, aki tudta, hogy el kell engednie, mert már várják őt egy másik világban és azt is tudta bűnhődnie, kell, amiért önző módon megszegte a szabályokat és tudását élet halál uraként használta. Tudta élete most újra megváltozik, de nem akart a jövő kéményébe tekinteni, hogy lássa élete füstje miként száll az eget felé, nem most már nem hibázhat többé. Inkább a múlt feneketlen gödrébe pillantott és látta pontosan látta a bűneit, s a legfőbb bűnt, az önzést mellyel a saját megváltását keresve megbántotta a családját, egy élő szent özvegyévé tette asszonyát.

Kint az udvaron rémült tekintetek. Yusu elment köztük szótlanul csak a felesége mellett állt meg egy pillantásra:

- Visszajövök, és jó férjed leszek megint, addig vigyázz a gyermekekre.

Az asszonyfélőn emelte rá a tekintetét tudta, hogy elmegy, és egyáltalán nem hitte, hogy valaha is visszatér. Nem volt szomorú, Yusu már régen nem az az ember volt, akihez tizenkét

éves korában óriási csinnadrattával hozzáadták. Pedig megtett mindent, még a titkos szerelmi praktikákat is teljes odaadással végezte s arra gondolt együtt érhetik el a megváltást, de két éve Yusu megváltozott, mindennap felment a hegyre s az óta hozzá sem ért, csak rituálék emléke maradt neki.

Yusu nyugatnak indult. Lábai könnyűek voltak. A nagy folyóig tudta az utat jó néhányszor megtette már apjával és árukat szállító munkások hadával. Míg lépdelt a szűk hegyi ösvényeken megpróbálta összerakni mindazt, amit az apjáról tudott, az utolsó fél óra útmutatásait és visszafelé araszolva az időben, a nagy néha elejtett mondatokat, melyek oly idegenül hangzottak, hogy szinte összerándult tőlük a gyomra. Mindig érzete már apró gyermekkorától, hogy apja őriz valami titkot, ahogy idősödött, a titok egyre több részletéről hagyta lecsúszni a fátylat, Yusu nem tudta szándékosan, vagy hajlott kora miatt.

Azt tudta, hogy apja már meg lett férfiként valami elől menekülve érkezett a hegyek övezte városba, s kerített magának rövidesen helybéli fiatal feleséget, aki meghalt, amikor ő megszületett. Nagyon sokáig nem is vette észre, hogy apjával más nyelven beszél, mint a dajkájával, s csak sokára jött rá, kettőjükön kívül így más nem beszél. Amúgy a helyi szokások szerint nevelték. Gyermekkorában istenek kavarogtak körülötte. Emlékeiben ugyan élt néhány gunyoros megjegyzés apjától miszerint isten csak egy van a rejtőzködő, s ki igazán tiszteli nevét soha ki nem, mondja.

Gépiesen ment tovább a hol kiszélesedő, hol elkeskenyedő ösvényen. A fejéből kiűzött minden gondolatot egyé vált a lépteivel, érezte a meredély szélén egyensúlyozó lábainak minden mozdulatát. Ő volt a vándorló, aki legyőzi a hegyeket, átkel a folyókon.

A hajnal első sugarai éppoly eltökélt menetelésben találták szikár alakját, mint a hold felhők mögül kileső fénye.

Amikor a nap már magasan járt Yusu megállt, bár nem érzett fáradságot mégis leheveredett egy bokor árnyékába. Most érezte csak a zajlást tagjaiban. Szíve talán csak a feleségével végzett korai gyakorlatozások során vert utoljára ennyire. Bár teste állt, az érzelmei még mozogtak. Érezte, amint az erőteljes dobbanások keltette rezgések a föld középpontjáig hatolnak, s érezte a hátán, hogy a föld szíve is dobog. Lassan, nagyon lassan csendesedett csak le miközben a dobbanásokat figyelte.

Nem tudta mikor zuhant bele abba a fekete űrbe, álomtalan álomba, amiből oly nehéz a visszatérés.

A nap már eltűnt a közeli hegyek mögött, amikor felébredt. Kicsit megmozgatta a tagjait aztán elindult. Egy, óra múltán egy kis faluba ért az emberek hazafelé szálingóztak a dolgukból. Leült a falu szélén arccal nyugatnak.

Belemerült a kozmosz fényjátékába, hallotta a szférák zenéjét. Nyelvével mennyei ízeket élvezett. Valahol messze a látomásokon túl tudta, hogy egy inas barna kéz, egy étellel teli tálat helyez elé, de nem mozdult. Emberek jöttek, mentek körülötte néha megálltak nagy tisztelettel némán nézték egy darabig.

Már sötét volt, amikor megmozdult, a hegyekből hűvös szél hozta az éjszaka borzongó üzenetét. Yusu felvette a tálat. Valami kihűlt kása volt benne. Lassan, aprólékosan kanalazta az ujjáival. Nem törődött az ízével csak nyelte. Aztán bevackolta magát, összegömbölyödött, mint egy macska. Temérdek színes álmot látott. Múlt és jövő kavargott előtte, mégis mozdulatlan testén nem tudtak megülni az éj árnyai.

Két hét után egy fényes délelőttön miután megkerült egy sziklát végtelenek tetsző meredély szélén találta magát. Letekintett a mélybe, ahol, mint egy féktelen állat az Indus tört előre bömbölve a sziklák között. Yusu megállt nézte az égbe nyúló hegyeket az alatt valahol messze lent bömbölő folyót és nem látta túlsó partra vezető utat. Nem érezte magában az erőt, két hét folyamatos bolyongás a hegyi ösvényeken elporlasztotta erejét, megkoptatta a hitét. Három napja nem evett. Most először érezte, hogy energia tartalékai végesek, hogy esendő és gyenge, mint minden emberi lény. Leült erőt gyűjteni. A lélegzetére összpontosított a leereszkedő szemhájai mögött keringő fényre, de nagyon hosszú időnek kellett eltelnie, míg megérezte a gerince mentén emelkedő energia áramát. Először csak apróhangyák csipkedték a testét, aztán a forróság elkezdett emelkedni benne feljebb, egyre feljebb, míg egyszer csak egy pillantás alatt agyába berobbant a fény. Látta becsukott szemmel is a körülötte lebegő tájat, látta a szurdok sötétjében tomboló folyót s látta az utat. Látta amint egy kék szalag vezet a délnek addig, míg a folyó szinte tengerré terül szét a termékeny földeken. Látta a bárkát, ami átviszi a túlsó partra és tovább kanyargott a kék szalag termékeny földeken, sós sivatagokon óriási folyókon át,

egy másik sokkal kisebb szurdokig, hogy ebben a másik nevetségesen kicsiny szurdokban érjen véget.

Yusu még napok múltán is azon gondolkodott mit jelent az útja az óriási szurdoktól az apróig. Ott fog meghalni? Vajon csak azért kell lábaival átszelni a világot, hogy egy távoli kicsiny szurdok mélyén lelje halálát. Talán várja ott valami, ezt mondogatta magában. Többször megpróbált meditáció útján a titok nyomára jutni, de mindig csak a kis szurdok bejáratáig jutott, nem volt képes beljebb lépni. Már ismerte az odavezető út minden méterét, de tovább nem juthatott valami láthatatlan erő nem engedte.

Makacsul gyalogolt tovább délnek az egyre fogyatkozó hegyek között.